

Înalta Curte de Casație și Justiție
Bd. Octavian Goga, nr. 2, tronson II, sector 3,
cod postal 030982, București
Dosar nr. 2641/1/2023
Termen: 29.01.2024

Doamnă Președinte,

„ROJUST - Asociația personalului din justiție”, persoană juridică de drept privat, independentă, nonprofit, neguvernamentală și apolitică, asociație cu personalitate juridică, cod de înregistrare fiscală 48219488, cu sediul în Ploiești, str. Uluerului, nr. 6, județul Prahova, email asociatiarojust@gmail.com, în nume propriu și în calitate de susținător al intereselor Grupului magistraților pensionari din România, formulăm

AMICUS CURIAE

În examinarea recursului în interesul legii promovat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, având ca obiect următoarea problemă de drept *”dacă «indemnizația de încadrare brută lunară avută», la care se referă art. 82 alin.1 din Legea 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată și completată în care sunt incluse drepturile acordate prin hotărâri judecătorești definitive privind recalcularea drepturilor salariale prin utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți în nr. crt. 6-13 de la lit. A din anexa 1 la OUG 27/2006 pentru procurorii DNA DIICOT este limitată la nivelul indemnizației lunare pentru anul 2022, potrivit dispozițiilor art. 38 (6) din Legea - cadru 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, modificată și completată”*.

Amicus curiae prezintă Înaltei Curți de Casație și Justiție analiza subiectului controversat într-un context extins, argumentând în favoarea unei soluții care să servească coerenței și predictibilității în interpretarea și aplicarea dreptului și respectării hotărârilor judecătorești.

Situația-premisă a sesizării cu recurs în interesul legii are în vedere hotărârile judecătorești prin care magistraților le-a fost recunoscut dreptul de a beneficia de salarizarea la nivel maxim, rezultat din aplicarea coeficienților de multiplicare prevăzuți la nr. crt. 6-13 de la lit. A din anexa la OUG 27/2006, cu stabilirea corelativă a obligației ordonatorilor de credite, de a reconfigura elementele indemnizației de încadrare brute lunare a fiecăruia dintre reclamanți, retroactiv, dar și în continuare, pentru viitor.

În acest sens, este de subliniat calificarea corectă pe care însăși sesizarea de recurs în interesul legii a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, o dă drepturilor recunoscute prin hotărârile judecătorești invocate, ca fiind drepturi de natură salarială (ce se susține că ar trebui plafonate), iar nu de despăgubiri pentru discriminare.

Pe de o parte, această calificare ca drepturi salariale este concordantă cu distincția efectuată prin Decizia nr. 11/04.05.2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii, decizie detaliată chiar în sesizarea de recurs în interesul legii și care a reținut cauza acțiunilor pentru valorificarea coeficientului de multiplicare, ca fiind complexă și nu întemeiată doar pe dispozițiile art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006.

Totodată, calificarea recunoașterii coeficientului de multiplicare, ca drept de natură salarială, deci ca o componentă a salarizării, se regăsește constant atât în cuprinsul sumarului actualizat de hotărâri judecătorești definitive anexate prezentei susțineri amicus curiae - argumentul

nediscriminării fiind avut în vedere exclusiv pentru asigurarea egalizării salariale în interiorul profesiei, prin raportare la aceeași funcție din cadrul aceleiași categorii profesionale.

Sub acest aspect remarcăm că **prin Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023** pronunțată în dosarul nr. 2435/1/2023 de Înalta Curte de Casație și Justiție a fost admisă sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov – Secția civilă, în dosarul nr. 2710/62/2022, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în consecință s-a statuat că:

*În interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că **principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale.***

Vă rugăm să remarcați că starea de fapt rezultând din hotărârile prezentate în sesizarea de recurs în interesul legii a procurorului general, dar și sumarul de practică judiciară atașat, au suferit modificări importante, în prezent fiind înlăturat plafonul veniturilor salariale rezultând din aplicarea prevederilor art.38 alin. 6 din Legea nr. 153/2017, cu ocazia emiterii ordinelor de recalculare prin raportare la valoarea de referință sectorială 605,225 lei, respectiv Ordinul nr. 959/I/12.04.2023 al Președintelui ICCJ, Ordinul nr. 551/12.04.2023 al Parchetului de pe lângă ICCJ, Ordinului Parchetului de pe lângă ICCJ – DIICOT nr. 190/13.04.2023, Decizia nr. 100/12.04.2023 a Președintelui CSM etc.

Principiile de salarizare existente și în prezent la nivelul tuturor categoriilor profesionale din cadrul sistemului de justiție (astfel cum vom demonstra în cele ce urmează) presupun înmulțirea coeficienților prevăzuți de OUG nr.27/2006 cu o valoare de referință sectorială de 605,225 lei, indemnizația rezultată nefiind plafonată conform art.38 alin. 6 din Legea nr. 153/2017.

În acest context nu se poate aprecia că limitele investiției se referă exclusiv la componenta salarială reprezentată de coeficienții de multiplicare prevăzuți la lit. A nr. crt. 6 – 13 din anexa nr. 1 la OUG nr. 27/2006 pentru procurorii DNA și DIICOT, iar nu și la componenta reprezentată de valoarea de referință sectorială (VRS), cele două noțiuni neputând fi tratate separat, câtă vreme deja s-a statuat prin hotărâri judecătorești definitive și Ordine administrative care își produc efectele juridice, ca **rezultatul înmulțirii celor două componente -indemnizația de încadrare, nu poate fi plafonată.**

Cei doi termeni ai înmulțirii (VRS x coeficient de încadrare) sunt părți componente ale indemnizației de încadrare, care în întregul ei este neplafonată, astfel încât cele două criterii de stabilire ale acesteia nu pot fi tratate diferențiat, plafonarea raportându-se la nivelul rezultat al indemnizației de încadrare și nu la termenii matematici de stabilire a acesteia.

Astfel, conform Ordinului președintelui ÎCCJ nr. 959/12.04.2023, act administrativ care își produce efectele, nefiind anulat și intrând în circuitul civil, drepturile salariale ale judecătorilor din cadrul judecătoriilor, tribunalelor și curților de apel se calculează având în vedere valoarea de referință sectorială de 605,225 lei, fără a fi afectați de aplicarea prevederilor art. 38 alin. 6 cu respectarea grilelor cuprinse în anexele 1-13, părți integrante ale aceluși ordin.

Mai mult, valoarea neplafonată a fost acordată colegilor judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție începând cu 1 ianuarie 2018, conform Ordinului nr. 105/2023 astfel cum a fost modificat prin Ordinul nr.114/2023 al președintelui ÎCCJ, iar pentru colegii procurori din toată țara, conform Ordinului nr. 551/2023 al Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Ordinului Parchetului de pe lângă ICCJ – DIICOT nr. 190/13.04.2023, astfel încât, făcând aplicarea dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 71/2015 și ale Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale, **se impune ca și drepturile calculate prin aplicarea VRS 605 să se aplice neplafonat inclusiv prin înmulțirea acesteia cu coeficienții de multiplicare acordați prin hotărâri judecătorești definitive.** În plus, tot de dată recentă, stabilirea drepturilor salariale prin luarea în considerare a coeficientului de multiplicare 19, a fost

recunoscută colegilor judecători de la Curtea de Apel Pitești, începând cu 23.10.2015, conform Ordinului nr. 56/01.02.2023 al președintelui ÎCCJ (anexat).

Trebuie precizat că potrivit acestor acte administrative se consfințește faptul că **inclusiv în anul 2023 sunt aplicabile regulile de salarizare rezultate din înmulțirea coeficienților de multiplicare cu valoarea de referință sectorială și nu cele prevăzute de Legea nr. 153/2017, care fac trimitere la grilele de salarizare și coeficienții de ierarhizare a salariilor de bază.**

Aceasta întrucât, așa cum vom demonstra în continuare, determinarea drepturilor salariale continuă să fie influențată de coeficienții de multiplicare specificați în anexa la OUG nr. 27/2006, iar discriminarea salarială persistă, semnificând faptul că mecanismul de salarizare nu a fost corectat pentru a garanta un tratament echitabil.

Prin Decizia nr. 201/2016, Curtea Constituțională a statuat că, la acel moment (2016), calculul drepturilor salariale se făcea pornind de la cuantumul stabilit potrivit legislației anterioare anului 2010.

Astfel, în cadrul considerentelor acesteia s-a reținut: „pct. 29 (...) *deși după anul 2010 legiuitorul și-a propus instituirea unui sistem de salarizare unic, care să aducă transparență și previzibilitate în materia salarizării, în fapt, drepturile salariale s-au calculat pornind de la cuantumul stabilit potrivit legislației anterioare, în fiecare an actele normative care au reglementat salarizarea personalului bugetar din fonduri publice făcând trimitere la cuantumul drepturilor salariale din anul precedent. Astfel, în prezent, stabilirea acestor drepturi este un proces dificil, care nu corespunde intențiilor pe care legiuitorul le-a avut atunci când a conceput sistemul unic de salarizare și care face greu de înțeles principiile avute în vedere în reglementarea drepturilor anumitor categorii socioprofesionale.*” „pct. 31 (...) Pentru motivele arătate mai sus, ce țin de istoricul legislativ, **calculul drepturilor salariale se face, în prezent, pornind de la cuantumul stabilit potrivit legislației anterioare anului 2010 (...)**”. Același argumente au fost reținute de Curtea Constituțională și în Decizia nr. 295/2017 pct. 20.

Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut de asemenea, că **în anul 2017**, valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare erau cei prevăzuți de cadrul normativ în vigoare la nivelul anului 2009, ce menținea în plată cuantumul salarial din anii anteriori, respectiv cei prevăzuți de OUG 27/2006.

Astfel prin Decizia HP nr.10/2017 s-a statuat că: „47. Toate actele normative anuale de salarizare, fără excepție din 2010 și până în prezent, nu au făcut decât să reia dispozițiile referitoare la valoarea de referință și la coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele Legii-cadru nr. 284/2010, prevederi care nu au fost niciodată aplicate.

48. *Practic, niciun angajat bugetar nu a primit plăți salariale potrivit acestei legi, pentru că, prin acte normative anuale de salarizare, s-a derogat permanent, perpetuându-se starea de tranziție. Așadar, s-a procedat doar la o "reîncadrare scriptică" a personalului potrivit noilor grile, dar plata salariilor s-a "realizat faptic" la nivelul salariilor în plată din decembrie 2009.*

49. *Așadar, este de reținut faptul că, deși personalul bugetar a fost reîncadrat în conformitate cu dispozițiile legilor-cadru, el nu a fost salarizat în baza acestora, întrucât, la stabilirea salariului, nu au fost aplicate valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare, care, trimitând la cadrul normativ în vigoare la nivelul anului 2009, mențineau în plată cuantumul salarial din anii anteriori.*

În privința modului de stabilire a indemnizațiilor de încadrare, **ulterior datei de 1 iulie 2017** prin art. 9 din Legea-cadru nr. 153/2017, se statuează că „Salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, **indemnizațiile de încadrare și indemnizațiile lunare, sporurile și alte drepturi salariale specifice fiecărui domeniu de activitate corespunzător celor 7 familii ocupaționale de funcții bugetare, pentru personalul din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, precum și pentru funcțiile de demnitate publică, sunt prevăzute în anexele nr. I-IX.**

Astfel, prin anexa V la Legea 153/2017 ce avea termen de intrare în vigoare data de 01.01.2023, legiuitorul a stabilit un nou sistem de salarizare și pentru personalul din cadrul familiei ocupaționale ”justiție”, care însă nu a fost aplicat imediat, prin **art. 38 alin. 1 dispunându-se aplicarea etapizată a legii.**

Începând cu anul 2023, potrivit prevederilor art. 12 alin. (2) din lege, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție și indemnizațiile de încadrare se stabilesc prin înmulțirea coeficienților prevăzuți în anexele nr. I-VIII cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată în vigoare.

Prin urmare, data de la care legiuitorul a înțeles să stabilească un nou sistem de salarizare este 01.01.2023, de la această dată indemnizația de încadrare fiind rezultatul **înmulțirii coeficienților prevăzuți în anexele nr. I-VIII cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată în vigoare.**

Însă, prin **OUG 168/2022** art.1 alin (5) s-a prorogat intrarea în vigoare a noului algoritm de calcul, fiind perpetuat sistemul de referință aplicabil și pentru anul 2023, stabilindu-se că „*În anul 2023, începând cu data de 1 ianuarie, cuantumurile sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține cel mult la nivelul cuantumului acordat pentru luna decembrie 2022, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.*”

De asemenea, **sistemul de referință aplicabil în anul 2023 în materie de salarizare continuă și în 2024 în baza OUG 115/2023**, care conține aceleași dispoziții de menținere a drepturilor stabilite deja.

Or, potrivit dispozitivului hotărârilor anexate sesizării cu recurs în interesul legii, aplicarea dispozițiilor privind plata diferențelor se face și **pe viitor**, până la intervenirea unei situații de fapt ce duce la încetarea drepturilor sau a unei dispoziții legale contrare.

Dispozițiile art. 38 alin. 6 din Legea cadru nr. 153/2017 nu pot constitui un temei suficient pentru ca pârâtul să ignore opozabilitatea hotărârilor judecătorești sus arătate, întrucât aceste norme legale nu pot fi desprinse de contextul în care au fost adoptate, de celelalte prevederi ale art. 38 și de interpretarea dată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 794/2016.

De altfel, ordinele administrative prin care s-a stabilit că în anul 2023 drepturile salariale calculate prin înmulțirea coeficienților de multiplicare cu Valoarea de referință sectorială 605, fac trimitere la sentința civilă nr. 1508 din data de 28.10.2020 a Tribunalului Dâmbovița, rămasă definitivă prin decizia civilă nr. 930/15.04.2021 a Curții de Apel Ploiești, lămurită prin încheierea din data de 28.12.2022, definitivă prin Decizia nr. 600/23.03.2023 a Curții de Apel Ploiești.

Or, în cadrul acestor hotărâri s-au statuat, cu autoritate de lucru judecat, mai multe argumente care sunt aplicabile, *mutatis mutandis* și coeficienților de ierarhizare cu care se înmulțește valoarea de referință sectorială, câtă vreme **drepturile salariale finale (indemnizațiile de încadrare asupra cărora deja s-a statuat că nu este incidentă plafonarea) sunt rezultate prin înmulțirea acestor două criterii.**

Astfel, s-a arătat că stabilirea, prin prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, a unei limite a cuantumului salariului de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare care sunt mai mari decât cele stabilite, potrivit acestei legi, la nivelul prevăzut de lege pentru anul 2022, are un caracter tehnic, fără a dispune cu privire la reducerea salariilor de bază ale personalului plătit din fonduri publice.

Un alt aspect ce trebuie avut în vedere, este faptul că în materia salarizării, odată introdus în baza de calcul un element salarial, nu se poate proceda la eliminarea acestuia, deoarece s-ar ajunge la o diminuare a dreptului salarial, ce ar încălca principiul drepturilor câștigate, în contextul în care judecătorii au un raport de muncă *sui generis*, iar un drept salarial majorat devine parte integrantă a acestui raport juridic și doar în mod excepțional poate face obiectul unei limitări.

Prevederile art. 38 alin. (6) din Legea nr. 153/2017 vizează numai drepturile salariale stabilite prin această lege, iar nu și drepturi care sunt recunoscute în temeiul unor prevederi anterioare sau acordate prin hotărâri judecătorești.

În acest context se reține că ipoteza de aplicare a normei privește situația în care, „începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate”.

O atare situație nu poate interveni decât în procesul de aplicare etapizată a legii, care presupune acordarea de creșteri salariale ori de alte majorări salariale, conform art. 38 alin. 3-5, fără ca legiuitorul să fi urmărit plafonarea la nivelul stabilit pentru anul 2022 a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariile de funcție, indemnizațiilor de încadrare aflate/menținute în plată la nivelul pentru luna iunie 2017.

Dacă legiuitorul ar fi procedat altfel, în sensul stabilirii cu valoare de principiu a plafonului maxim al drepturilor salariale, atunci norma de la art. 38 alin. 6 nu ar fi fost limitată la data de 1 ianuarie 2018 și nu ar fi fost plasată în cadrul art. 38, după norme legale care prevedeau majorări anuale ale drepturilor salariale. Ca atare limita impusă de prevederile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 vizează creșterile salariale ce decurg din aplicarea etapizată a legii, conform distincțiilor de la art. 38 alin. 2-alin. 5, iar nu reducerea drepturilor salariale ori neacordarea în totalitate a unor drepturi salariale, stabilite prin hotărâri judecătorești definitive.

Un alt argument pentru care nu poate fi reținută incidența dispozițiilor art.38 alin.6 din legea nr.53/2017 este reprezentat de faptul că prin hotărârile judecătorești invocate nu s-a prevăzut stabilirea indemnizației cu luarea în considerare a acestor dispoziții, motiv pentru care nici instanțele investite ulterior cu astfel de cerere, nu pot reține incidența art.38 alin.6 din legea nr.153/2017, deoarece în această situație ar încălca autoritatea de lucru judecat a acestora, discriminarea existând în continuare.

Rezultă, deci, că nu este incidentă plafonarea/limitarea prevăzută de art.38 alin.6 din legea nr.153/2017, iar o interpretare contrară ar conduce la lipsirea unei hotărâri judecătorești de caracterul ei executoriu, ceea ce reprezintă o încălcare a ordinii juridice a statului de drept și o obstrucționare a bunei funcționări a justiției.

Îmbratisarea de către ICCJ a argumentelor din sentința civilă nr. 1508 din data de 28.10.2020 a Tribunalului Dâmbovița, rămasă definitivă prin decizia civilă nr. 930/15.04.2021 a Curții de Apel Ploiești, lămurită prin încheierea din data de 28.12.2022, definitivă prin Decizia nr. 600/23.03.2023 a Curții de Apel Ploiești, concretizată prin emiterea Ordinului nr. 959/2023 și generalizarea Vrs 605 neplafonat în întreg sistemul judiciar, exprima increderea deplină a instanței supreme în legalitatea interpretării, iar preluarea unei eventuale opinii contrare ar determina confuzie în sistemul judiciar și ar submina rationamentul juridic care a stat la baza emiterii ordinelor administrative prin care a fost acordată neplafonat indemnizația de încadrare calculată prin raportare la VRS 605 conducând la lipsirea de efecte a unor hotărâri judecătorești definitive.

De altfel, eficacitatea juridică a acestor hotărâri judecătorești în configurarea indemnizației de bază a magistraților nu constă doar în corectarea individuală a prejudiciilor (prin plata diferențelor de drepturi salariale, emiterea de ordinelor de încadrare și a adeverințelor de pensionare), ci și în promovarea unei schimbări sistemice în ceea ce privește salarizarea magistraților în condiții de egalitate la situații similare.

În circumstanțele în care se constată încă o încălcare a egalizării salariale în interiorul profesiei și raportare la nivelul indemnizației de bază a procurorilor DNA, DIICOT, indemnizație care este la valoarea stabilită din anexele la Ordinul PÎCCJ – DIICOT nr. 190/13.04.2023, nefiind afectată de plafonarea prevăzută de art. 38 (6) din Legea 153/2017, se impune a se statua punerea în executare a hotărârilor judecătorești ce constituie titluri executorii, în integralitate, fără plafonarea prevăzută de art. 38 alin. 6 din Legea nr. 153/2017, care, așa cum am arătat anterior nu este aplicabil.

Principiul egalității de tratament pe care instanța l-a restabilit prin hotărârile judecătorești privesc substanța dreptului pe care acesta urmărește să îl protejeze și anume dreptul la condiții de încadrare egale, prin salarizare și încadrare administrativă identică cu a grupului comparator reținut, în raport de prevederile generale și abstracte ale art. 6 din Legea nr. 153/2017.

Aceleași coordonate salariale constituie și baza de calcul pentru pensia de serviciu a magistraților, coeficienții de la nr.crt. 6-13 de la lit. A din anexa la OUG 27/2006 incluzându-se în sintagma de „indemnizație avută” la data pensionării.

Vă rugăm să constatați că în cauză este aplicabilă *mutandis mutadis* Decizia HP nr. 23/2015 pronunțată de ÎCCJ, decizie prin care a fost admisă sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba Iulia - Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 7.340/97/2013 și, în consecință, s-a stabilit că: **În interpretarea dispozițiilor art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 7 alin. (1), (2) și (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.275/2005 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, referitoare la pensiile de serviciu și la acordarea indemnizațiilor pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, drepturile acordate prin hotărâri judecătorești irevocabile privind creșterile salariale de 2%, 5% și 11% prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, cu modificările ulterioare, se încadrează în sintagma de "indemnizație avută" și vor fi luate în considerare la stabilirea pensiei de serviciu a magistraților.**

În cadrul acestei decizii s-a statuat că hotărârile judecătorești prin care au fost acordate drepturile salariale în discuție nu au fost anulate printr-o altă hotărâre judecătorească ori prin vreun act normativ ulterior, deoarece atunci când s-a dorit suprimarea unui drept, chiar dobândit printr-o hotărâre judecătorească, legiuitorul a făcut-o prin legiferarea expresă, iar pierderea unui drept nu se poate deduce pe cale de interpretare, ci se impune prin legiferare expresă.

Pe cale de consecință vă rugăm a admite sesizarea și a stabili că indemnizația de încadrare brută lunară avută, la care se referă art. 82 alin.1 din Legea 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată și completată în care sunt incluse drepturile acordate prin hotărâri judecătorești definitive privind recalcularea drepturilor salariale prin utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți în nr. crt. 6-13 de la lit. A din anexa 1 la OUG 27/2006 pentru procurorii DNA DIICOT nu este limitată la nivelul indemnizației lunare pentru anul 2022, potrivit dispozițiilor art. 38 (6) din Legea - cadru 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, modificată și completată și este nejustificat refuzul angajatorilor de eliberare a adeverințelor – tip prevăzute de art.13 din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.1275/2005 atunci când, prin reconfigurarea veniturilor brute, în considerarea hotărârilor judecătorești definitive prin care s-a recunoscut acest drept salarial, se depășește plafonul impus de art.38 alin.(6) din Legea- cadru nr.153/2017.

Anexăm:

Anexa 1 - Ordine de stabilire a indemnizațiilor de încadrare neplafonate;

Anexa 2: hotărâri judecătorești definitive prin care angajatorii au fost obligați la emiterea adeverințelor pentru stabilirea corectă a pensiilor de serviciu, conform hotărârilor judecătorești prin care s-a recunoscut dreptul la stabilirea indemnizației de încadrare pe baza VRS 605,225 și prin utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți în nr. crt. 6-13 de la lit. A din anexa 1 la OUG 27/2006 pentru procurorii DNA DIICOT;

Anexa 3: înscrisuri ce atestă emiterea adeverințelor pentru stabilirea pensiei de serviciu

Cu deosebită considerație,

